

Arrest

nr. 92 330 van 28 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 augustus 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 30 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 75 579 op 21 februari 2012 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 6 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 20 augustus 2012 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

Op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde I. A.

geboren te Mitrovice, op (in) (...) 1974

van nationaliteit: Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.08.2012

Overwegende dat betrokkene op 26.04.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.11.2011 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 23.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 21.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij door zijn vroegere medestrijders ervan beschuldigd werd te spioneren voor de Serviërs. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij daarom werd bedreigd en geslagen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij hiervan bij zijn eerste asielaanvraag geen melding maakte uit angst.

Overwegende dat deze verklaringen bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd, omdat betrokkene dit zoals hij zelf verklaart reeds had kunnen aanbrengen bij zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene ter staving van deze verklaringen een brief voorlegt van een organisatie van oorlogsveteranen. Overwegende dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag bovendien een document voorlegde dat door het CGVS als niet authentiek werd bestempeld. Overwegende dat dit ook de geloofwaardigheid van de documenten die betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag naar voor brengt ondermijnt. Overwegende dat betrokkene verklaart psychische problemen te hebben. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan twee medische attesten voorlegt. Overwegende dat de RVV bij betrokkenes eerste asielaanvraag reeds oordeelde dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel bovendien niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene zijn identiteitskaart voorlegt.

Overwegende dat betrokkene dit document reeds voorlegde bij zijn vorige asielaanvraag en het CGVS betrokkenes identiteit niet betwist. Overwegende dat betrokkene een uittreksel uit de burgerlijke stand voorlegt om te staven dat hij niet wettelijk gehuwd is met zijn partner M. T. (REF. ...). Overwegende dat het CGVS ook dit niet betwist. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 13 (dertien) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3, § 2 de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 24.08.2012 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd, is niet op een voldoende wijze voldaan.

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

Deze vereisten van motivering viseert zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing. (Zie Cass., 18 december 1996)

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

“De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen”(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht. Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is.

Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken ging in de fout door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een nieuwe asielaanvraag in België niet verantwoorden. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met de motiveringsverplichting. Het staat buiten kijf dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan standaardformuleringen, zonder dat zij dit dossier concreet heeft onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoeker ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken. (R.v.St. nr. 100.572 van 7 november 2001). Het staat buiten kijf dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout werd gemaakt, door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker een nieuw stuk heeft voorgelegd, die enkel en alleen maar omdat ze een zogenaamd "gesolliciteerd karakter heeft" niet in overweging werden genomen. Verzoeker wijst erop dat ieder bewijsstuk in se gesolliciteerd karakter heeft.

De motivatie dat er geen nieuw element werd aangebracht in de nieuwe asielaanvraag is fout en onvoldoende. De beslissing tot weigering de verklaring in aanmerking te nemen, wordt vernietigd (R.v.St. nr. 56.999, 13 december 1995 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev.dr.étr. 1996, 384, noot; T.vreemd. 1996, 36, noot DE MOFFARTS.G.)

Verzoeker deed heel wat inspanningen om een bijkomend stuk te verzamelen. Verzoeker legt een, broef voor van een organisatie van oorlogsveteranen en medische attesten. Dit nieuwe bewijs van een vroegere situatie maakt een nieuw gegeven uit in de zin van art. 51-8 Vreemdelingenwet. De onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van nr. 51-8 Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. R.v.St. (vakantiekamer) (5e k.) nr. 97.954, 25 juli 2001 A.P.M.2001 (samenvatting), afl. 7, 166; JT 2001 (verkort), 614 en <http://jt.larcier.be> (1 juli 2008); Journ, proc. 2001, afl. 419, 20; Rev.dr.étr. 2002 (samenvatting), afl. 119,481; <http://www.raadvst-consetat.be> (19 september 2001); T.Vreemd. 2001, 330.”

2.2 Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker nalaat in het middel uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening en artikel 51/5, tweede lid van de

vreemdelingenwet zou schenden. Bij gebrek aan enige toelichting terzake wordt dit onderdeel van het middel als onontvankelijk beschouwd.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Vervolgens blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder elke 'nieuwe' verklaring en elk 'nieuw' voorgelegd stuk heeft beoordeeld. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat zijn asielaanvraag wordt afgewezen om de enkele reden dat het stuk een gesolliciteerd karakter heeft. De brief van een organisatie van oorlogsveteranen en de medische attesten vormen een nieuw bewijs van een vroegere situatie en maken aldus een nieuw gegeven uit in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Met betrekking tot de brief van een organisatie van oorlogsveteranen motiveert verweerder in de bestreden beslissing het volgende: *“Overwegende dat betrokkene ter staving van deze verklaringen een brief voorlegt van een organisatie van oorlogsveteranen. Overwegende dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag bovendien een document voorlegde dat door het CGVS als niet authentiek werd bestempeld. Overwegende dat dit ook de geloofwaardigheid van de documenten die betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag naar voor brengt ondermijnt.”* Het is de gemachtigde van de staatssecretaris toegelaten de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan. Er moet worden benadrukt dat het feit dat een document werd neergelegd dat betrekking heeft op een omstandigheid die zich voordeed na de laatste fase in de behandeling van een eerder asielerzoek of dat een stuk werd aangebracht dat werd opgesteld nadat een eerdere asielprocedure werd afgesloten op zich niet volstaat om te besluiten dat een nieuw gegeven werd aangebracht. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ houdt niet in dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. Dit impliceert onder meer dat de in het kader van een herhaald asielerzoek aangewende stukken enige bewijswaarde moeten hebben. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om de aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte gegevens *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). In de mate dat verzoeker verweerder verwijt geen (bewijs)waarde te geven aan de brief van een organisatie van oorlogsveteranen omdat het een gesolliciteerd karakter zou hebben, merkt de Raad op dat het niet kennelijk onredelijk is betreffende de inhoud van een document dat enkel weergeeft wat aan de organisatie is gevraagd, te stellen dat het een gesolliciteerd karakter heeft en niet van aard is om de eerder genomen beslissingen van de asielinstanties te wijzigen. Te meer nu verweerder vaststelt dat een document voorgelegd tijdens de eerste asielprocedure door het Commissariaat-generaal als niet authentiek werd bestempeld. Verweerder oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat hierdoor ook de geloofwaardigheid van de brief van een organisatie van oorlogsveteranen wordt ondermijnd.

Wat de voorgelegde medische attesten betreft, motiveert verweerder in de bestreden beslissing het volgende: *“Overwegende dat betrokkene verklaart psychische problemen te hebben. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan twee medische attesten voorlegt. Overwegende dat de RVV bij betrokkenes eerste asielaanvraag reeds oordeelde dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel bovendien niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken.”* Er dient te worden benadrukt dat *“de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) aldus artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet (schendt) omdat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook kan nagaan of de aangevoerde gegevens*

“nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag”, RvS 10 oktober 2012, beschikking nr. 9088. Het is aldus niet kennelijk onredelijk dat verweerder uit de voorgelegde medische gegevens afleidt dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zijn aangebracht nu deze medische gegevens niet van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van de eerdere asielaanvraag. Het motief dat het onderzoek van de medische attesten het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de asielinstanties niet bevoegd zijn om deze elementen te onderzoeken, wordt bovendien niet betwist door verzoeker, laat staan weerlegd. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Uit de motieven in de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder wel degelijk tot een individueel onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen is overgegaan. Van een stereotype motivering is dan ook geen sprake.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder' ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de aangevoerde gegevens te controleren en heeft zij onmiddellijk beslist om een weigering tot in overwegingname uit te vaardigen. Er wordt dus geen enkel onderzoek gedaan, zodat van een redelijk onderzoek geenszins sprake kan zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken verschuilt zich achter het zogenaamd gesolliciteerd karakter van de voorgelegde bewijzen. Op deze wijze kan geen enkel bewijs van feitelijkheden worden voorgelegd. Het feit dat een bewijsstuk een gesolliciteerd karakter heeft, is op zich geen reden om het zonder meer te verwerpen. De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zijn aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet verantwoord motiveert. Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen: Dit is in casu geenszins het geval. De nieuwe stukken werden zonder meer van tafel geveegd, onder de mom van een gesolliciteerd karakter. Er kan in deze niet ontkend worden dat verzoeker heel wat inspanningen heeft geleverd om zijn verhaal te staven.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het asieldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot weigering tot in overwegingname in hoofde van verzoeker zijn besloten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van de weigering tot in overwegingname zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.”

2.4 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast, na de bespreking onder het eerste middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Verzoeker kan bezwaarlijk pomen dat verweerder de aangevoerde gegevens weigert te controleren en geen enkel onderzoek heeft gedaan, nu uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder

wel degelijk kennis heeft genomen van de brief van de organisatie van oorlogsveteranen en van de medische stukken. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat verweerder toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of “*ernstige aanwijzingen*” van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebrachte verklaring een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt af van de bewijswaarde van dit gegeven. De beoordeling over de bewijswaarde van een gegeven behoort tot de appreciatiebevoegdheid van verweerder. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aangehaalde ‘nieuwe elementen’ is uitgegaan van de juiste ‘nieuwe gegevens’, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Uit de bespreking hierboven blijkt dat verzoeker niet aantoont dat verweerder de beslissing zou hebben genomen met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de brief van de organisatie van oorlogsveteranen en de medische stukken. Evenwel oordeelde verweerder dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft en dat de medische stukken het voorwerp kunnen uitmaken van specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze stukken tonen aldus niet het bestaan van “*ernstige aanwijzingen*” voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of “*ernstige aanwijzingen*” van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan. In tegenstelling tot verzoekers betoog worden de nieuwe stukken niet “*zonder meer van tafel geveegd onder de mom van een gesolliciteerd karakter*”. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of zich heeft gebaseerd op incorrecte feiten.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van’ art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 EVRM. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

De door art 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St nr. 97.536; 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling, ingeval van terugkeer.

Verzoeker wijst er dan ook terecht op dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Kosovo zal dit bovendien een zodanige psychologische ontreddering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

2.6 Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad vast stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een

eenvoudige vrees voor onmenselijk behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In casu beperkt verzoeker zijn uiteenzetting door opnieuw te verwijzen naar zijn asielrelaas en door de loutere bewering dat hij “*opnieuw slachtoffer zal worden bedreigingen en mishandeling ingeval van terugkeer*”. Artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoeker opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld door de commissaris-generaal in de beslissing van 30 november 2011 en door de Raad in het arrest van 21 februari 2012 dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. In het arrest nr. 75 579 van 21 februari 2012 van de Raad wordt geconcludeerd dat verzoeker niet aantoont dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo. In het voormeld arrest wordt immers het volgende vastgesteld “*Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet*” aangezien verzoeker “*beschikt (...) over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.*” Waar verzoeker aldus opnieuw verwijst naar zijn asielrelaas, maakt hij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN